

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník VIII

číslo 2

Březen 2003

Petr Kubíček: Z Říma do Cvikova

„S hrůzou jsem poznal, kolik předpisů církevního práva se v našich oblastech hrubě nedodrží.“ Rozhovor na straně 8-9

ZÚČASTNĚTE SE:

- 14.-16. 3. 2003 – Praha
Postní setkání v seminářích
- 14.-16. 3. 2003 – Mělník
Kurs animátorů mládeže
20. 3. 2003 – Praha
Kolokvium Znevýhodnění rodin...
25. 3. 2003 – Ústí nad Labem
Přednáška „Judaismus“ – K. Sidon
22. 3. 2003 – Litoměřice
Setkání studentů teolog. fakult
26. 3. 2003 – Ústí nad Labem
Přednáška „Mariánská ikonografie“
30. 3.-3. 4. 2003 – Litoměřice
Exercicie pro seniory
5. 4. 2003 – Loukov u Semíla
Florbalový turnaj
5. 4. 2003 – Teplice
Kurs „Nebojte se počítače“
- 11.-13. 4. 2003 – Litoměřice
27. diecézní setkání mládeže

Dále v tomto čísle

Zdislava na internetu nově
strana 2

Koncert pro koupelnu
strana 7

**Otevření kláštera
v Doksanech**
strana 7

Na návštěvě ve Cvikově
strana 8 a 9

Zdislava na internetu v novém

zdislava.signalny.cz nebo
www.biskupstvi-ltm.cz/zdislava

Zdislava se již několik let prezentuje také na internetu. Jak mnozí jistě víte, od začátku minulého roku se na našich stránkách vůbec nic nedělo. I když „papírová“ Zdislava pravidelně vycházela, nebylo nikoho, kdo by se o její publikování na webových stránkách staral. A stránky stárly...

Počátky

Na jaře minulého roku jsem přišel s nabídkou udělat novou Zdislavu a zároveň převzít její správu. Povedlo se, po necelém roce práce a hlavně nekonečného čekání jsme začátkem března spustili na internetu novou Zdislavu, dosud jediný webový zdroj informací z naší diecéze. A co vše tomu předcházelo?

Až doposud stránky Zdislavy hostovaly na webovém serveru www.qwert.cz. Zde nám jejich provoz zprostředkoval a sponzoroval autor předchozích stránek pan Viktor Matys. Protože však bylo zapotřebí provést radikální změny redakčního systému a Viktoru Matysovi nezbýval na předělání Zdislavy čas, vrhli jsme se do toho s Honzou Mackem sami. Po několika pracovních schůzkách začaly vznikat první návrhy designu stránek a také naše představy o potřebných změnách současného webu se nám počaly upřesňovat.

Proč tak dlouho?

Každému asi přijde divné, proč vše trvalo tak dlouho. Ovšem to bychom se nesměli snažit navázat spolupráci s litoměřickým biskupstvím.

Terminů spuštění nové Zdislavy bylo za ten rok více než dost, např. září 2002 nebo konec roku 2002. Na začátku letošního roku jsme se konečně dočkali, po mnohých telefoná-

tech s dodavatelskými firmami a biskupstvím byl server konečně spuštěn. Naše čekání však vyšlo úplně naprázdno. Důležité funkce nefungovaly. Jediné, co nám čekání přineslo, byla nová adresa Zdislavy.

vě. Ani levé menu však nezůstalo pozadu, také doznalo značných změn a hlavně mnoha rozšíření. Z novinek vyjmenuji alespoň rozsáhlé povídání o sv. Zdislavě, odkazy na webové stránky nejen v naší

když si stránky sami prohlédnete.

A kdo za tím vším stojí?

No, především redakce Zdislavy, která web naplňuje články a příspěvky. Nicméně nové webové stránky vytvořil Dominik Fišer ve spolupráci s dosavadním správcem webu Ing. Janem Mackem. Dále se na aktualizaci webu podílí ještě paní Martina Malíková, která má jako pracovnice biskupství na starosti správu jubilejních duchovních.

Co na závěr?

Nezbývá mi než doufat, že se Vám stránky budou líbit, budete je navštěvovat a všechna moje a nejen moje práce bude k užítku. Rád uvítám jakékoliv Vaše nápady a připomínky, protože mojí snahou je, aby stránky byly co nejkvalitnější a vyhovovaly Vám. Ještě bych na závěr přidal jednu prosbu, nenechte si tuto novinu jen pro sebe!

Dominik Fišer, internetový redaktor Zdislavy

A shánění serveru začalo úplně od začátku. Tentokrát již úspěšněji, neboť během několika dnů nám byl zřízen webhosting na serveru www.signalny.cz, spravovaném Sekcí pro mládež ČBK. Za rychlé vyřízení naší žádosti, které mě po měsících čekání příjemně překvapilo, bych chtěl touto cestou poděkovat Honzovi Šedovi, správci Signálů.cz.

I přes neschopnost pověřených pracovníků našeho biskupství se tedy vše podařilo úspěšně dotáhnout do šťastného konce a nové stránky Zdislavy tedy hostují zcela bezplatně na serveru Signálů.cz.

Co se na stránkách změnilo?

Na první pohled určitě poznáte, že se nám stránky oblékly do nového grafického kabátu. Tím však řada změn a novinek zcela jistě nekončí. Hned na úvodní stránce naleznete v pravém menu dvě novinky, přibyla zde anketa a přehled nejčtenějších článků na Zdisla-

diecézi, rozdělení článků do několika rubrik, možnost on-line objednávky Zdislavy, redakce časopisu, návštěvní kniha, zaslání informačních e-mailů s novinkami na stránkách, počítadlo přístupů, atd. Co se týče zveřejňování jednotlivých článků, u každého přibýlo datum zveřejnění, počet přečtení a také více obrazových materiálů. Toto byl jenom stručný výčet, nejlepší ostatně bude,

Zdislava – měsíčník litoměřické diecéze

Vydává Římskokatolická farnost Smržovka

Adresa redakce: Kostelní 215, 468 51, tel./fax. 483 382 365

e-mail: michal.podzimek@telecom.cz (administrace)

farnost.jbc@pvtinet.cz (příspěvky)

Číslo účtu: 963293379/0800

Řídí redakční rada, šéfredaktor: P. ICLic. Michal Podzimek

Sazba Jan Macek, © 2003 Corel Corp. a Jan Macek. Jazyková

úprava tohoto čísla: Tomáš Matějec. Tiskne: Jan Macek,

Horní náměstí 12, Jablonec nad Nisou. Náklad 1400 výtisků.

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Příspěvek na úhradu nákladů na rok 2003: 125 Kč + poštovné

Ročník VIII., číslo 2. Registrace: MK ČR 7397. ISSN 1211-3042

Datum vydání: 9. 3. 2003. Uzávěrka příštího čísla: 14. 3. 2003

Distribucí zajišťuje AMIS Praha, Na Nivách 18, 141 00 Praha 4

prostřednictvím České pošty, s. p.

Vážení čtenáři,

břežnové číslo snad vychází pro většinu z vás včas. Postní doba, ve které se nacházíme, nás nutí jistě nejenom k půstu „od masa“, ale především by nás měla směřovat k „metanoi“ – obrácení našeho smýšlení a k otevření očí.

Abychom tedy alespoň na chvíli vyšli pravdě o naší diecézi vstříc, připravil jsem pro vás rozhovor s mladým a sympatickým panem farářem doktorem Petrem Kubíčkem.

Jistě vás k zamyšlení inspiřují i jiné příspěvky a já jsem vděčný všem, kteří pomáhají po celý rok – měsíc od měsíce – bolestně rodit každé číslo tohoto našeho společného časopisu.

Bůh a odplatí vám všem – našim dobrodincům – a je milosrdný.

P. Michal Podzimek, šéfredaktor

První měsíce

V těchto dnech prožíváme s celým světem zármutek a obavy z války na Středním východě. Nikdo nemůže předvídat, do jakých rozměrů se konflikt může rozšířit a s jakými důsledky.

Druhé, neméně velké nebezpečí pro lidskou společnost je rozvolnění a ohrožení rodiny, která je mnohdy torpédována různými institucemi a nesprávnou legislativou.

Do této situace Jan Pavel II. píše apoštolský list o růženci a navrhuje tuto modlitbu jako mocný lék pro těžce zkoušené lidstvo.

Od doby, kdy papež vyhláší růžencový rok 2002 – 2003, uplynuly tři měsíce. Jistě v řadě farností a společenství byla tato výzva přijata a uskutečňuje se v podobě modlitby ve farnosti, živým růžencem, zařazením růžence světla do pravidelné modlitby.

Snad by po prvních několika měsících byl čas k první reflexi, jak se nám daří uvádět do života náměty Jana Pavla II.

Připomeňme si jeho slova ze závěru listu Rosarium virginis Mariae:

„Tak jednoduchá a zároveň bohatá modlitba, jakou růženec je, si skutečně zaslouží, aby byla křesťanským společenstvím znovuobjevena. Učínme tak především letos, kdy tento návrh můžeme přijmout jako potvrzení směru vytyčeného apoštolským listem Novo millennio ineunte, jímž se při sestavování svého programu pro nejbližší budoucnost inspirovaly pastorační plány mnoha místních církví.“

Obracím se zvláště na vás, drazí spolubratři v biskupské službě, kněží a jáhni, a na vás, pastorační pracovníci v rozličných službách, abyste se prostřednictvím vlastní osobní zkušenosti s krásou růžence stali jeho přesvědčenými šířiteli.“ (RVM odst. 43, str. 36)

Připomínáme si přání Sv. otce, který hovoří z osobní zkušenosti. Ukazuje nám, že růženec je modlitba do nepohody, na cesty, do nejrušnějších situací, modlitba, kdy procházíme pouští nebo se naopak ocitáme v okamžicích světla a pokoje. Modlitba, kde můžeme kontemplantovat celý život Ježíšův i hluboce

se setkávat s celou osobností Panny Marie a u ní jako Matky nacházet útěchu a domov.

Zvláštním způsobem může společná modlitba růžence navrátit pokoj a soudržnost do rodin. Jan Pavel II. k tomu říká:

„Rodina, která se v jednotě modlí, zůstává sjednocena. Svatý růženec se v pradávě tradici jeví jako zvláště účinná modlitba sjednocující rodinu. Jednotliví členové rodiny, kteří obra-

cejí svůj zrak k Ježíši, znovu nabývají schopnosti dívat se do očí jeden druhému, aby pak spolu rozmlouvali,

projevovali si vzájemnou solidaritu, navzájem si odpouštěli a čerpali sílu ze závazku lásky obnoveného Božím Duchem.“

Mnohé problémy současných rodin – zvláště v ekonomicky rozvinutých společnostech – plynou ze vzrůstajících těžkostí s komunikací. Rodiny nedokáží být pospolu a řídké příležitosti, kdy se tak stane, jsou nejednou pohlčeny sledováním televizní obrazovky. Návrat k recitaci růžence v rodinách znamená vložit do každodenního života velmi odlišné obrazy, totiž obrazy tajemství spásy: obraz Vykupitele a obraz jeho Nejsvětější Matky. Rodina, která se společně modlí růženec, zprostředkovává něco z atmosféry domu v Nazaretě: Ježíš je středem pozornosti, sdílí se s ním radosti i bolesti, do jeho rukou jsou vkládány potřeby a plány, od něj je čerpána naděje a síla k dalšímu putování.“ (RVM odst. 41, str. 35)

V době, která je tak dramatická, která je střetnutím dobra a zla, kdy se jedná o budoucnost planety, dává nám papež tento mocný prostředek uzdravení a záchrany pro rodinu, církev i celé lidstvo.

Nezapomínejme na to!

P. Miroslav Šimáček

Výročí kněží a jáhnů naší diecéze

Narozeniny

- 3. 3. Ferdinand Plhal SDB – 77 let
- 4. 3. Jan Kozár – 70 let
- 4. 3. Peter Kothaj – 54 let
- 6. 3. Michal Benedikt Pintér O.Praem. – 58 let
- 9. 3. Alexander Hanisko, trvalý jáhen – 71 let
- 16. 3. Karel Jordán Červený III.OP – 60 let
- 17. 3. Miroslav Maňásek – 45 let
- 20. 3. Petr Bernard Slaboch O.Praem. – 32 let
- 23. 3. Jiří Bernard Špaček OP – 49 let
- 25. 3. Jan Pobuda – 38 let
- 25. 3. Mons. Milan Bezděk – 75 let
- 29. 3. Antonín Bratršvovský – 69 let
- 31. 3. Josef Augustin Špaček O.Praem. – 55 let
- 1. 4. Luděk Téra, trvalý jáhen – 54 let
- 12. 4. Zdeněk Maryška – 71 let
- 20. 4. Josef Matura – 80 let
- 29. 4. Jan Štrumfa – 81 let
- 29. 4. Jaroslav Pekárek, trvalý jáhen – 47 let

Výročí svěcení

- 31. 3. Antonín Mikel – 57 let
- 8. 4. Vladimír Sluka 53 let
- 8. 4. Klement Ruisl 53 let
- 8. 4. Karel Qualizza 53 let
- 8. 4. Eduard Hrbatý SDB 53 let
- 8. 4. Jaroslav Čuřík SDB 53 let
- 8. 4. Jan Bečvář 53 let
- 23. 4. Mons. Josef Koukl 53 let
- 24. 4. Jan Pobuda 4 roky
- 29. 4. Stanisław Bochenek SVD 30 let

Rozhledna Hvozď, Glamscher Stein. Foto otištěno s laskavým svolením cyklostranky@netix.cz

KŘÍŽ NA HRANICI

Hranice mezi českým státem a panstvím saským vede přes Hvozď pravděpodobně od roku 1635. Probíhá od jižního vrcholku, dosahujícího 749 metrů a nazývaného v minulosti – údajně podle kříže, který zde od roku 1834 stával, Křížový (Kreuzberg). Severní vrcholek (Glamscher Stein), kde je dnes německá rozhledna, je o šest metrů nižší.

Ve středověku náležel Hvozď ke hradu Oybinu a řádu celestýnů, od roku 1574 pak patřil Žitavě. Od 50. let 19. století na obou stranách hranice střídavě rostly a mizely boudy a rozhledny. Dvoukolejná úzkokolejka z roku 1890 dopravila turisty z Žitavy až do Oybinu, odkud se při ostřejším pochodu dalo na vrcholek dorazit za hodinu.

Po rozpadu Rakouska-Uherska se česká bouda stala sídlem pohraniční stráže. Po druhé světové válce byla stržena. Německá rozhledna naopak díky turistům a telekomunikačním anténám vzkvétá.

Před dvěma lety o Velikonocích se zde setkali zástupci katolické církve z Německa a České republiky, aby zde vztyčili kříž s dvojjazyčným nápisem „Einer trage des Anderen Last – Jeden druhého břemena nese.“ Společné mše svaté oybinského faráře Johanna Johna a ústeckého dominikána Jana Rajlichy se zúčastnilo na tři sta věřících z obou států. V restauraci jsou též pravidelně pořádány německé bohoslužby.

Přístup na Hvozď je pro českého turistu, pokud nepřijede autem, značně komplikovaný. Výhledy při dobrém počasí obsáhnou krajinu až k Troskám nebo i k Milešovce. V zimě při dobrých sněhových podmínkách jsou zde výborné běžecké stopy, v létě množství malin, borůvek a hub.

MT (zkráceno)

Kalendář

P. Michal Podzimek – šéfredaktor

Další díl připravovaného kalendáře zasahuje část uplynulého měsíce února a březen. Snažil jsem se pro vás vybrat osobnosti, které výrazně zasáhly do církevního života naší země, avšak bouřlivé dějiny našeho národa na ně jaksí pozapomněly.

15. února

Františkánští mučedníci z Prahy

Při vpádu Pasovských do Prahy v lednu 1611 protestanté křivě obvinili v Praze katolické kněze z pozvání těchto pasovských žoldnérů do Prahy. Původně totiž byli Pasovští najati císařem Rudolfem II., který jejich vojenskou pomoc nakonec odvolal, a Pasovští za to vydrancovali část Prahy jako „slíbený žold“. Došlo k vojenskému střetu s Pražany, kteří pasovské sice odrazili, ale vznik tohoto konfliktu padl na hlavu nevinným katolickým duchovním, kteří v té době neměli v Čechách dobré postavení.

Pražská lůza dobyla františkánský klášter u Panny Marie Sněžné na Novém Městě, kde bylo brutálně povražděno 14 řeholníků. Vrátnému se sice podařilo utéci, ale na následky zranění zakrátko zemřel. Zohavené mrtvoly ležely pak po tři dny na ulici, než bylo dovoleno je pohřbit.

Nezávisti protestantských stavů, která způsobila toto zbytečné krveprolití, byla hlubší: všichni zavraždění totiž měli v uplynulých letech velké kazatelské úspěchy a jejich katolická misie v centru Prahy obracela zpět do církve mnoho protestantů. Politicky tedy „bylo vhodné“ tyto nepohodlné kněze fyzicky odstranit.

19. února

Jan III. – biskup

Původem byl z Litomyšle. Byl strahovským kanovníkem, v letech 1151 – 1157 pak biskupem v Olomouci. Zemřel v pověsti svatosti.

19. února

Godšalk – opat

Narodil se 1118. Byl žákem sv. Norberta, přišel do Čech s premonstráty.

Byl vynikajícím kazatelem. Byl jmenován prvním opatem kláštera v Želivě. Je řádem uctíván jako blahoslavený. Zemřel v pověsti svatosti.

25. února

P. Josef Toufar

Narodil se v roce 1922 a v roce 1940 byl vysvěcen na kněze. Úspěšně působil jako farář v Čihošti, kde byl velmi oblíben. V roce 1950 se stal obětí komunistické likvidace církve. Bylo proti němu vedeno trestní řízení, ve kterém byl P. Josef obviněn ze zinscenování tzv. čihošťského zázraku (vychlující se křížek nad svatostánkem).

28. ledna 1950 byl zatčen, Státní bezpečností byl vyslýchán, mučen a dne 25. 2. 1950 zemřel na následky zranění utrpených při výslechu. Jeho vražedné dodnes beztrestně dožívají v „posametovém“ období našich dějin.

3. března

Alžběta Přemyslovna

Byla vnučkou českého knížete Vladislava I. a stala se druhou převorkou premonstrátského kláštera v Doksaněch (1175 – 1180). Zde zemřela v pověsti svatosti 3. 3. 1180. V řádu premonstrátů je ctěna jako blahoslavená.

15. března

Svátek Nalezení ostatků svatého Vojtěcha

Sv. Vojtěch, jak známo, se po své druhé cestě z Říma nevrátil zpět do Čech, kde byl pro místní rody nechtěným biskupem, ale odešel na misi k Prusům. Vojtěchův bratr sv. Radim po jeho mučednické smrti (23. 4. 997) převezl ostatky svého bratra do Třešně a pak do Hnězdna, kde bylo nad hrobem sv. Vojtěcha založeno arcibiskupství.

Mezi dvěma světy

Text a foto Jan Rosenauer

Ne běžná výstava obrazů Jana Houzvičky s názvem „Mezi dvěma světy“ je otevřena v únoru a březnu v ústeckém Muzeu. Ani její vernisáž 11. února neprobíhala jako při zahajování jiných výstav. Úvodní slovo měl P. Jiří Voleský z Trmic a zazněla duchovní hudba v podání P. Jana Pobudy na akordeon – hru na něj studoval na konzervatoři – se zpěvem Marie Gottfriedové.

Výstava je věnována těm, kdo nepřicházejí: nenarozeným dětem. Jan Houzvička je otcem sedmi dětí a takto v Slovu autora o ní píše :

Původně zamýšlená jako výstava jednoho autora. Byl to však šťastný nápad Evy Filipové, který ji proměnil také ve výstavu obrázků mých dětí. V jediné místnosti se tak potkávají dva rozdílné pohledy na ten náš svět. Pohledy tak odlišné, jakoby šlo o dva různé světy - svět dospělých a svět dětí.

„Mezi dvěma světy“ je výstižný (i mnohoznačný) název. Líbí se mi, přestože jsem původně zvažoval název „Bílé obrazy“. Neboť v nich mělo být ukryto poslání, nikoliv krédo nebo vyznání. Ty obrazy (zejména „Na nebezpečném místě“ nebo „Imaginární portrét“) měly být zviditelněním událostí skrytých.

A snad ani ne tak skrytých jako zevšednělých – život, či lépe smrt nenarozených dětí. Zvykli jsme si na ně, nepřicházejí, nemají jména. Jsou prostě nenarození. To je to jediné, co o nich víme. Jejich naděje i talenty – jejich lidství jsou pro nás nenávratně ztraceny.

Jim chce být tato výstava věnována.

Ale vraťme se k nápadu Evy Filipové. Zřejmě netušila, jak trefný název zvolila. Vždyť ty vpředu zmíněné děti zůstaly mezi dvěma světy. Do jednoho nevzkročily a o tom druhém zase my nevíme nic. Pouze, že náš svět jim byl odepřen. Svět, jehož krásu lze symbolicky zpřítomnit - třeba bohatstvím barev. A tak vznikly obrazy bílé, obrazy dramatu, nikoliv rozjímání. Vždyť bílá v sobě také ukrývá plnost spektra.

.. a jiné děti tuto plnost úžasně dovedou využít ve svých výtvorech. Jejich instinkt pracuje téměř neomylně. O hloubce jejich tvoření vypovídá komentář mého jedenáctiletého syna k jednomu z jeho nejkrásnějších obrázků, na něj vzápětí po dokončení takřka úplně zapomněl : „No, to jsem měl jenom takovou náladu.“

Co dodat, možná nám chybí opravdový smích. Proto mám rád obrazy Františka Tichého. Obrazy smutku světa, toho předivného kabaretu. Až do něho jednou budou moci vcházet všichni, kdo dostali platnou vstupenku. Věřím, že potom bude i náš smích mnohem veselejší.

V závěru mi dovoluňte motto, náhodně nalezené v Malířských povídkách Františka Langra, kde na stránce 57 můžeme číst : „Máme cíl jaký mělo umění odjakživa. Naplnit citový prostor člověka. Pro nás je ten úkol ještě těžší, protože lidský citový prostor je dnes prázdný. nebo je naplněn všelijakými krámy, potraty a zrůdnostmi..“

Rozloučení

Dne 25. ledna se sešli v zaplněném kostele sv. Václava v Lovosicích farníci se šesti kněžími, aby se naposledy rozloučili se sestřičkou Mařenkou Kupiecovou, která zemřela na svátek

sv. Anežky Římské 21. ledna, jen několik měsíců před svými 89. narozeninami. Ten den byla naposledy s námi přítomna mši sv. a naposledy prošla chrámovými dveřmi: odcházela její tělesná schránka, ale její duch zůstává stále mezi námi.

Je neuvěřitelné, co dobrého dokázala udělat taková drobná a křehká bytost, jako byla ona. Převážnou část svého života věnovala službě Boží v tomto kostele. Bylo to nespočetně hodin úklidu a výzdoby kostela, údržby kostelního prádla, hry na varhany jak zde, tak i ve filiálních kostelích v nedalekých Sulejovicích a Lukavci. Těžko by se spočítalo, na kolika mších byla přítomna, kolikrát přijala Tělo Páně, kolik modliteb a hlavně růženců přešlo přes její rty. Velkou řadu dětí připravila na první svatě přijímání jak v době, kdy pracovala jako učitelka náboženství, tak i později, kdy toto povolání nesměla vykonávat. Také finančně přispívala na potřeby kostela. Ze svých prostředků nechala pozlatit svatostánek na hlavním oltáři lovosického kostela svatého Václava, a když se před lety opravovaly varhany, sama doplnila chybějící částku ze svých úspor – a nebyla to malá částka.

Těžko se vyrovnávala s tím, když se s přibývajícím věkem musela postupně vzdát své práce pro kostel, ale vynahrazovala to růžencem v sepjatých rukách. Mše svatá jí byla nade všechno a až do poslední chvíle se snažila být na ní co nejčastěji přítomna. I pak jí ještě mše sv. a možnost přijmout Tělo Páně provázela do konce života při pobytu v hospici v Litoměřicích.

Zbývajících čtyři měsíce před odchodem na věčnost prožila ve zdravotnických zařízeních. Tento pobyt byl pro ni velkým duševním utrpením, které jistě vyrovnalo všechny zbývajících nerovnosti na cestě k Bohu, a tak přišla chvíle, kdy mohla pokojně spočinout v náruči Boží – ve věčném domově.

Odpočinutí věčné dej jí, Pane.

Milada Veselková, Foto J. Veselka

Má to význam?

Motto: „Když se postíte, netvařte se utrápeně.“
Mt 6, 16

Možná, že si tuto otázku pokládáte, když před Vámi někdo vysloví slovo půst. Obyvatelé Ninive postem odvrátili zkázu. Půst přináší nápravu. A není to jen půst od jídla. Půst je ve své obecnosti odřeknutí se. Zcela určitě přináší formování člověka, i když se tak nestává s okamžitou účinností.

Příznějme si, že máme spíše sklon k pohodlí. Ale život se skládá i z opačných situací. V nich potom jsme nesnášenliví, nervózní a trpí tím i naše okolí. Proto se máme čas od času, v průběhu církevního roku postit. Prostě trénovat. Připravit se na nepohodu, slílit svého ducha v odříkání.

Světových rekordů ve sportu docílujeme trvalým podřízením se určitému životnímu režimu. Původní olympijské hry byly zaměřeny sportovně i duchovně. Dnešní člověk je ještě ochoten zpestřit své pohodlí sportem nebo turistikou. Slovo půst mu nic neříká. Zní pro něj zastarale. Patří do slovníku minulých generací.

Všichni cítíme potřebu obnovy člověka. Chce se však vůbec člověk obnovit? A to ještě v duchovní a lidské stránce? Trénovat rychlost, sílu? To snad. To se ještě může proměnit v zisk. Za co však proměním duchovní hodnoty? Za to, že budu moci dávat s radostí.

Co získám tím, když si odřeknu pro mne zajímavý televizní pořad? Poprvé snad nic. Časem získám schopnost si odřeknout bezbolestně tuto skutečnost. Získaný čas daruji večer dítěti ve formě pohádky, nebo ho věnuji nemocnému, který čeká na mou návštěvu. Půjdu na ni s radostí, protože odříkání mne už nebolí.

Proto nepřístupujeme k půstu jako k něčemu, co nás omezuje. Přístupujeme k němu jako k tréninku, abychom se naučili odříkat si. Později budeme umět s radostí rozdávat. A navíc: „Tvůj otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí.“ (Mt 6, 18)

František Němeček, Mladá Boleslav

Nauplyne rok, v němž by mi alespoň jeden ze spolubratrů kněží nepohrozil, že odhlásí Zdislavu, pokud bude otiskovat články o „rozzářených kostelíčcích“ z těch či oněch farností. Ale milí čtenáři, domnívám se, že pokud náš časopis nebude sloužit především ke sdělení radostí, byť třeba někdy subjektivních, ale zato upřímných, pak existence tohoto diecézního časopisu dočista ztratila smysl. Proto prosím nespokojence, aby strpěli nebo přeskočili následující článek a pokud možno napsali a poslali podle svého úsudku něco lepšího.

P. Michal Podzimek

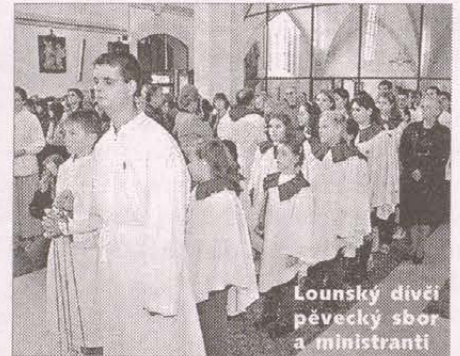
Chrám sv. Mikuláše v Lounech se rozzářil

Stavební perla s mohutnou chrámovou klenbou a monumentálním oltářem v celé šíři i výšce čelní stěny chrámové lodi. To je pohled, který se nám naskytne při vstupu do chrámu v Lounech. Jeho patronem je biskup svatý Mikuláš. Poslední zdařilé úpravy tohoto interiéru – položení nové dlažby, restaurátorské práce na skvostu řezbářského umění hlavního oltáře a nové řešení osvětlení a přitápění prostoru, to vše jen umocnilo toto velkolepé dílo.

Obklopeni touto vnější krásou jsme měli možnost prožívat poutní slavnost našeho patrona spolu s panem diecézním biskupem Josefem Kouklem.

Dva biskupové najednou

Byla to neděle po svátku sv. Mikuláše. Na oslavu patrona chrámu přijel již tradičně otec biskup. Slavnostní průvod středem chrámu se zdvojnásobil. Doplnila ho dvojřada stálého dívčího sboru zpěvaček, které nastupují vždy v jednotném úboru včetně paní sbornistyně. Rozzářený chrám byl zanedlouho i ozvučený mladými hlásky zpěvaček za doprovodu varhan. Proběhla oběť

Lounský dívčí pěvecký sbor a ministranti

mše svaté s promluvou otce biskupa. Na závěr této slavnostní atmosféry jsme byly svědky ještě jednoho překvapení.

Středem chrámu přichází ještě jeden průvod. Přihnutý „staříčkový“ biskup v doprovodu anděla a přinášející dárky. Biskup Mikuláš promlouvá k otci biskupovi Kouklovi a děkuje za návštěvu. Poté obdarovává všechny okolo oltáře, ministranty a celý sbor zpěváků. Kromě dětí si odnášíme i my všichni velký a radostný zážitek z připomínky velikého světce lásky, dobroty a obdarovávání – sv. Mikuláše.

Děkujeme otci P. Horákovi za zprostředkování a uskutečnění této slavnosti, i všem, kteří se o tuto radostnou neděli zasloužili. Byla to hluboce prožitá nedělní oběť mše svaté v opravdovém společenství.

Cestujme za Bohem

Jak chudý by byl týden bez nedělní oběti mše svaté v křesťanském společenství. V dnešní, technicky vyspělé době aut není problém ujet klidně dvacet kilometrů a objevit krásu našich chrámů...

V Lounech je to pro mne vždy slavnostní, zářící a mladými lidmi okolo oltáře povzbuzující společenství. Hledejme, objevujme, přijímejme tento největší dar. Tolik je ho, zvláště v této době, zapotřebí.

Ing. J. Bouma, Litoměřicko – zkráceno
Foto Jan Macek

Oltář chrámu sv. Mikuláše v Lounech

Otevření kláštera v Doksanech

P. Jan Chmelař, foto P. Marián Hušek

Není to tak dlouho, kdy jsme zde na stránkách Zdislavy psali o klášteře sester premonstrátek v Doksanech. Sestry zde líčily pohnuté osudy jejich kláštera a psaly závěrem, jak se těší, až se do něj přestěhují. K tomu už, chvála Bohu, konečně došlo.

Ve čtvrtek 30. ledna 2003 se do Doksán sjel početný zástup věřících a ještě větší počet duchovenstva, v němž převažovali členové Královské kanonie premonstrátů na Strahově. O desáté hodině začala slavnostní bohoslužba v klášterní kapli. Hlavním celebrantem byl náš litoměřický otec biskup mons. Koukl; jeho koncelebranty byli mons. Havelka a opati a představení všech premonstrátských klášterů na území České a Slovenské republiky.

Otec biskup úvodem vzpomenuł pobyt sv. Anežky České ve zdejší klášteře a v homilii zdůraznil význam kaple jako duchovního centra řeholní komunity. Po bohoslužbě spojené s posvěcením kaple i oltáře požehnal strahovský opat prostory kláštera. Kdo znal, jak tyto prostory ještě v nedávné době vypadaly, že sloužily jako garáže pro traktory a ještě před tím jako maštale, ten nevycházel z údivu.

Když jsme přišli do refektáře, naši pozornost upoutala velká skvrna na stropě v jihovýchodním koutě. V patře nad ním sídlí totiž památkáři a těm si již dvakrát podařilo nechat stopu na stropě.

Mohlo by se říci »Zaplat' Pán Bůh, vše je skončeno, nový život začíná!«, práce

je tu však ještě více, než – jak se říká – »na kostele«. Nutno poděkovat všem, kdo se o toto dobré dílo zasloužili, v první řadě diecéznímu biskupovi mons. Kouklovi, Královské kanonii premonstrátů v čele s otcem opatem P. Michalem Pojezným, klášteru sester premonstrátek v Krakově-Zwierzyńci a všem, kteří jakýmkoli způsobem přispěli ke zdaru tohoto Božího díla.

Nesmíme zde zapomenout na zdejšího duchovního správce otce Benedikta Pintera O.Praem., který komunitě sester poskytl prostor k řeholnímu životu.

Nezbývá než popřát sestřím v Doksanech hojnost Božího požehnání a dostatek síly a elánu ke zvládnutí všech těžkostí.

Koncert pro koupelnu

Petr Koubek, Oblastní charita Liberec

Dechové kvarteto Ensemble Anatius uspořádalo benefiční koncert ve prospěch charitního Domu pro matky s dětmi v tísní v Liberci.

19. února 2003 proběhl v Experimentálním studiu v libereckých Lidových sadech benefiční koncert na podporu cha-

ritního Domova pro matky s dětmi v tísní. Koncert probíhal pod záštitou Dagmar Helšusové, náměstkyně libereckého

primátora, která sama přispěla ze svého fondu částkou tři tisíce korun. Benefice se zúčastnilo cca 40 posluchačů, kteří dlouhotrvajícím potleskem ocenili výkon účinkujícího dechového kvarteta Ensemble Anatius. Mladí hudebníci měli

na repertoáru skladby W.A. Mozarta, F. Devienne, M. Arnolda a dalších autorů.

Výtěžek benefice, který zdvojnásobí Nadace Divoké husy, bude použit na opravy a rekonstrukci koupelny v charitním Domově.

Foto S. Kubias, Pavel Kusala

Na rekonstrukci koupelny sloužící matkám s dětmi v tísní získal azylový dům v Liberci díky koncertu téměř 11 000 Kč, stejnou částku přidá nadace Divoké husy.

Na návštěvě ve Cvikově

Vážení čtenáři, jak asi někteří z vás vědí, v minulém kalendářním roce zemřel P. Jan Pohl (narozen 1921, vysvěcen na kněze 1946), který dlouhá desetiletí působil v malém severočeském městečku Cvikov. Do zanedbané a opuštěné fary nastoupil nový kněz – současný farář ThLic. Petr Kubiček, J.C.D. Jednoho deštivého lednového dne jsem se za ním vydal na návštěvu a při té příležitosti vznikl následující rozhovor:

Na úvod několik životopisných údajů:

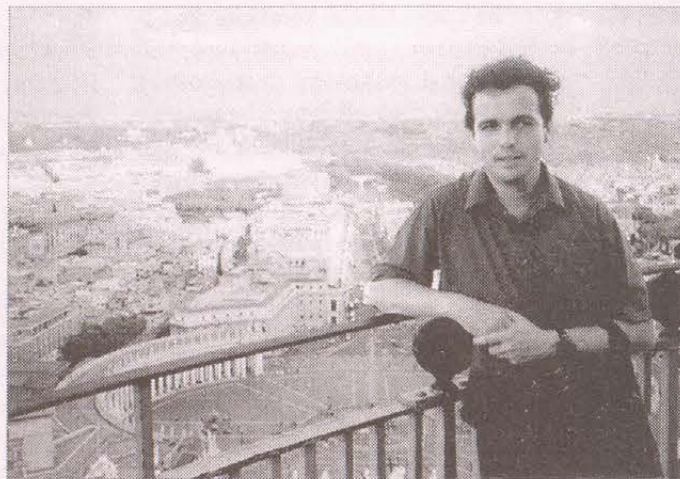
Otec Petr se narodil v roce 1962 v Liberci, vystudoval zde gymnázium a nastoupil ke studiu teologie do tehdy jediného kněžského semináře v Litoměřicích. Po druhém ročníku absolvoval dva roky vojenské základní služby v Přerově u letectva. Po vojně dostudoval další tři roky teologie opět v Litoměřicích a vysvěcen byl rok před „revolucí“ v roce 1988 v Praze kardinálem Tomáškem. Protože studoval za litoměřickou diecézí, působil v ní, a to na mnoha místech. Jako kaplan nastoupil do Varnsdorfu (9 měsíců), zatímco bydlel na fare v Jiřetíně pod Jedlovou, dále byl krátce administrátorem ve Vysokém nad Jizerou. Po dvou letech mu byl svěřen Bakov nad Jizerou (2 roky), následovala Kadaň (8 měsíců). V lednu 1995 se stěhoval do Hrubého Jeseníku (u Nymburka), kde se „zdržel“ dva roky. Jeho šestým působištěm byl Železný Brod. V srpnu roku 1998 zahájil studium kanonického práva v Římě (2 roky licenciát a 2 roky doktorát). Nyní se vrátil a byl ustanoven farářem ve Cvikově.

Otče Petře, podle výše zmíněných údajů v tvém životopise jsi toho v naší diecézi již dost viděl a zažil. Jak se ti podařilo vymanit se z kolečka neustálého překládání a odjet studovat do Říma?

Do Říma jsem jel studovat po několikaletém naléhání soudního vikáře v Praze. V době, kdy jsem působil v Bakově nad Jizerou, jsem byl totiž jmenován soudcem interdiecézního církevního soudu v Praze. Ve skutečnosti jsem se k tomu dostal jako „slepý k houslím“, neboť jsem na tuto práci neměl dostatečnou kvalifikaci. Byl jsem již čerstvým licenciátem teologie se zaměřením na pastorální teologii (studium v Praze). Pro práci církevního soudce se však

vyžaduje buď doktorát teologie, nebo alespoň licenciát z kanonického práva.

Soudní kolegium bylo v té době přestářlé. Pracovali jsme všichni se zvláštním po-

volením (dispenzí) od Apoštolské signatury. Bylo však naplánováno, že my mladší si doplníme požadované vzdělání. Soudní vikář naléhal na našeho otce biskupa, aby mne uvolnil ke studiu v zahraničí, ale podařilo se to až po třech letech.

Jak ses adaptoval na zcela nové podmínky studenta, ještě k tomu v jiném jazyku a v jiné zemi?

Nemohu říci, že by mi italština nedělala problémy. Začal jsem s ní od začátku. Ještě před zahájením akademického roku na Lateránské univerzitě v Římě jsem měl za sebou dva jazykové kurzy. Jeden jsem absolvoval už v Čechách a druhý na Gregoriánské univerzitě v Římě.

Přesto jsem při první přednášce vnímal italštinu jako pouhý zvuk. Do Vánoc to bylo náročné, pak se to začalo „lámat“. Užil jsem si se svojí první italštinou hodně horkých chvil a trapasů, z nichž některé perličky by se zde ani nemohly otisknout.

Jaké byly první zkoušky?

Profesoři po mnohaleté zkušenosti se

zahraničními studenty, kteří se ještě nedokáží tak dobře vyjadřovat v italštině, mají velmi dobře vyvinutý smysl pro to poznat, zdali se student látku učil či nikoliv. Některý z profesorů byl milosrdný a dával první otázku na výběr. Většinou taková zkouška trvala kolem patnácti minut, během nichž profesori spolehlivě rozeznali, jestli něco umíme.

Kolik takový licenciátní cyklus obsahuje zkoušek? A jak se potom pokračuje na doktora?

Za čtyři semestry to bylo 29 zkoušek plus jedna závěrečná a čtyři semináře, ze kterých se psala práce. Zkoušky se týkaly oborů kanonického a civilního práva. Nejtěžší byla možná z římského práva.

Doktorandský cyklus pak následoval po ukončení licenciátního cyklu. Sestával z doktorandských seminářů a ze psaní doktorské práce.

A nyní jsi doktorem. Z čeho jsi psal doktorskou práci a jaké jsou na ni nároky?

Téma mé doktorské práce se týká zpovědníka z kanonickoteologického hlediska současnosti. S tématem souvisí mnoho právních otázek, že by se to ani na první pohled nezdálo. Celá práce má přes dvě stě stran.

V čem vidíš největší přínos svého studia pro svou současnou praxi v duchovní správě i u soudu?

Lépe se nyní orientuji v kanonickém právu (s tím je často spojen i pohled teologický a pastorační). Po návratu z Říma se mé dosavadní obzory značně rozšířily. Právo se dotýká prakticky všech oblastí života církve a často je třeba odborné právní rady nebo pomoci. Také jsem „s hrůzou“ poznal, kolik předpisů církevního práva se v našich oblastech hrubě nedodrжуje, a to i ze strany představených.

Je to zarážející, že takto vzdělaný člověk s rozhledem nyní opět dělá venkovského faráře! Jak se ti nastupovalo na špatně obyvatelnou faru do Cvikova?

Na fare ve Cvikově vůbec nebyla koupelna ani kuchyňská linka. Byl tu jen litinový dřež a suchý záchod. Vyklízení fary znamenalo tři velké kontejnery odpadu a 800 kg nepotřebného papíru do sběru.

Musel jsem si horko těžko sehnat peníze na základní vybavu pro život v části horního patra fary. S finanční pomocí pana biskupa a mnohých přátel jsem vybudoval malou kuchyňku a koupelnu spolu se všemi inženýrskými sítěmi, které zde nebyly nebo byly v havarijním stavu.

Dva dny před Štědrým dnem jsem se poprvé od srpna na faře umyl. Předtím jsem se chodil mýt k farníkům do jejich bytů v panelácích.

Pro právníka to asi musel být velký „pád do hlubin“, když zde údajně nebyly ani v pořádku matriky?!

Je to pravda. Mám zde velkou krabici od banánů plnou různých snubních a křestních zápisů, dalších lístků, k nimž v matrikách není žádný zápis. Nevím tedy, jestli k těmto právně důležitým událostem vůbec došlo, nebo ne. Znovu toto zkontrolovat a zapsat by dalo na léta práce a v mnohých případech by v tom vždy zůstala stejně pochybnost. Např. v samotné cvikovské křestní matrice je poslední zápis z roku 1992. V ostatních farnostech, které mi jsou svěřeny, je to ještě horší.

Dodnes nemám předaný inventář svých farností, protože nikdo pořádně neví, co skutečně vlastním. To se týká i pozemků apod. Všechno se teprve mapuje a bude se muset dát postupně do pořádku.

Ano, to jistě není ojedinělý případ. Jaké je podle tebe řešení těchto závažných nedostatků?

V zásadě je řešení dvojí: Kromě hledání finančních zdrojů je nutné nechávat kněze dlouhodobě na jednom místě a ne je stěhovat po roce či dvou letech někam jinam. Zároveň je žádoucí kontrola – například ve formě vizitací – aby se všechny základní technické a administrativní věci dělaly tak, jak mají.

Ano, kanonické vizitace jsou přece příkazány i právně. Ale já se spíše ptám na koncepci naší pastorace. Jako člověk s rozhledem v zahraničí a v centru církve máš jistě nějakou vizi, co by se tady v naší litoměřické diecézi dalo dělat?

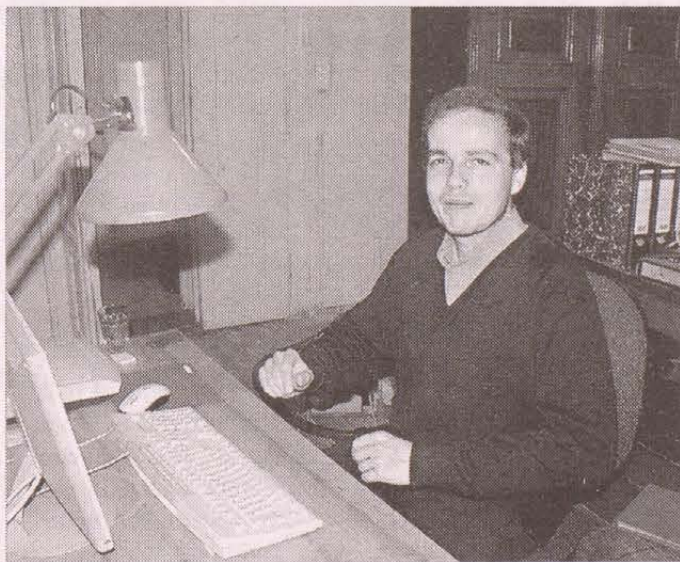
Z doby komunistické nadvlády nad církvemi mnoho z našich kněží získalo tu men-

talitu, že všechny případné finanční prostředky i své síly investují především do oprav kostelů. Myslím, že velmi důležitou budovou farnosti je fara, v níž kněz bydlí a kde se odehrávají všechny aktivity, které se v kostele nedají dělat.

Hlavním povoláním kněze je bezesporu pastýřská péče o svěřené lidi, a to se vším, co k ní patří. Aby tuto službu mohl dobře vykonávat, potřebuje mít odpovídající zázemí (standardní bydlení, fungující domácnost, ...). Kněz by neměl zůstat na faře úplně opuštěný. Už vzhled mnohých kněží vypovídá o tom, že se o sebe nedokážou dostatečně postarat nebo jim na to zkrátka chybí čas. Například systém farních hospodyní byl v církvi dávno zaveden, a pokud se sejdou obě povolání od Boha (kněze i hospodyně), pak je to veliké Boží požehnání a pomoc jak pro kněze, tak i pro farnost.

Máš s tím nějakou osobní zkušenost? Jaký je vlastně tvůj „nový“ farní obvod? Snažíš se něco z toho, co jsi výše popsal, realizovat?

Ano, mluvím z vlastní zkušenosti ... Můj současný farní obvod čítá pět farností. Centrum je ve Cvikově mezi Libercem a Českou Lípou. Dohromady se starám o šest kostelů a naštěstí jen jednu faru. Za-

čali jsme praktikovat farní společenství, a to každý pátek po mši svaté zde na faře. Je nás zatím kolem deseti. Kromě modlitby a vzájemného povídání probíráme Katechismus katolické církve. Snažím se o přitažlivou formu tohoto vyučování. Rozvíjení dalších aktivit na faře (semináře, besedy, přednášky) závisí na další rekonstrukci farního prostor i na zájmu lidí.

Jak početné jsou zde farnosti?

V neděli přijde do kostela ve Cvikově asi čtyřicet až šedesát lidí. V ostatních farnostech záleží na tom, jestli se jedná o letní nebo zimní období. Cvikov a okolí je rekreační oblastí. V letních měsících tu pobývájí věřící z Prahy a odjinud. V létě je např. v Mařenicích patnáct až dvacet lidí. V zimě však naopak jeden až dva. Dvakrát jsem tam dokonce jel a nepřišel nikdo.

Proč jsi vlastně právě ve Cvikově, když toto městečko je tak velmi vzdálené od Prahy, kde musíš být často přítomen u Interdiocézního soudu?

Když jsem se vrátil v létě z Říma, pan biskup Josef Koukl mi výslovně řekl, že si nepřeje, abych přednášel a učil na nějaké vysoké škole. Řekl mi, že nastoupím normálně do farnosti s tím, že budu pracovat u církevního soudu, tak jako před studiem. Zeptal jsem se ho, jestli si mohu alespoň vybrat místo, protože se proslýchala asi tři, ale bylo mi řečeno: „Ne, půjdeš do Cvikova.“

Od mého svěcení před čtrnácti lety je toto již moje osmé místo (s Římem). Dříve než jsem se mohl kdekoliv „zabydlet“ – navázat vztahy, zorientovat se v prostředí, naplno rozvinout pastorační – stěhoval jsem se jinam. Jeví se mi to absurdní – a nejenom mně... Psychicky i fyzicky to člověka nesmírně deptá. Když už jsem tedy zde, chtěl bych tu zůstat dlouhodobě.

A na závěr něco o tvé práci u interdiocézního soudu. Jak vypadá práce církevního soudce?

Pokud soudce např. vyšetřuje spor o platnost manželství (nejčastější činnost církevních soudů – poznámka redakce), tak jednak skutečně pracuje s lidmi a jednak to obnáší veliké množství odborného „papírování“. Pravidelná setkání celého soudu bývají každé první

úterý v měsíci, kdy jezdím do Prahy. Soud sídlí vedle svatovítské katedrály napravo od hlavního portálu. Ale také jsem již vyslyšel lidi jinde než v budově soudu, na farách i v terénu.

Děkuji za rozhovor.

P. Michal Podzimek, šéfredaktor

Koncertní sál, nebo výstavní síň?

Vážení čtenáři, otiskujeme ještě jeden článek k tématu, které se stalo jakýmsi podzimním diskusním tématem našeho časopisu. Myslím, že po přečtení tohoto příspěvku mi dáte mnozí za pravdu, že všechny názory a postoje již k tomuto tématu zazněly a není třeba dále pokračovat. Každý se mohl poučit a zamyslet a vždy jsem chtěl, aby od toho tento časopis byl. Věřím, že podobné sporné téma zase někdo z vás v dohledné době otevře, a já rád dám plodné diskusi a pluralitě názorů volný prostor.

P. Michal Podzimek – šéfredaktor

Byly to prostory Strahovského kláštera, které v roce 1994 pod záštitou Miloslava kardinála Vlka uvítaly Mezinárodní sympozium o duchovní hudbě: Povinnosti a možnosti výchovy a praxe v oblasti posvátné hudby ve světle II. vatikánského koncilu. To bylo programem. Mám hluboký pocit, že je zde neochota závěry tohoto sympozia prostudovat, natož uvádět do praxe. Nemuseli bychom se pak zabývat otázkou koncertů v našich kostelech. Duchovní hudba by totiž nebyla poslána do exilu, ale byla by součástí liturgie a ne jako zpestření. Tak ji totiž někteří naši páni přijímají – jako „ancillu“ (služku), pomocnici liturgie. Pak by odpadlo její pašování, spojené s pronájmem a často naprostým ignorováním směrnic České biskupské konference.

Řada těch, kdo vyhodili tuto „služku“ na dlažbu, tu samou přijímají na trhu zabalenu pozlátkem „koncertu“. Komu je však zde služebnicí, když z oltáře se stala kulisa

a diváci jsou oslovováni „Domine“? A divák se pak stane pouze obdivovatelem lidí, kteří zpívají, místo toho, aby se sestředil na toho, komu byla hudba adresována, totiž *ad majorem Dei gloriam* – k větší cti a slávě Boží. Jak bychom asi chválili, kdyby i ty sochy odstranili z kostelů a my bychom šli houfem na výstavu k nějakým vystavovatelům chrámového umění?

Dokud se svých pokladů neujmeme sami

a neuznáme chyby, které se v této věci staly, pak nelkejme! Máme možnost dát opět šanci všem skutečným milovníkům onoho pokladu (*patrimonium ecclesiae*), do něhož hudba patří. A kdo z oněch „koncertujících zpěváků“ hudbu opravdu miluje, přijde si ji zazpívat hned, jakmile se „z exilu“ vrátí na naše české kůry. Pak se také vytvoří jedno z nevnucovaných, skutečných společenství, jež se bude jako jedna ze složek podílet na činné účasti v církvi. Bylo velikou chybou, že o předkoncilní liturgii nesprávně hovořili právě ti, kteří ji nikdy nezažili. Já jsem se však již před šedesáti lety setkával s touto hudbou v různých podobách od chorálu až po slavné „figurálky“ každou neděli. A lid liturgii rozuměl. Můj věk je ke mně tak shovívavý, že mi dovolil seznámit se s texty z onoho zmíněného sympozia na Strahově z roku 1994 a ověřit si tak vlastní svědectví. Pokud někdo má úmysl pochopit, neodmítnu podat mu pomocnou ruku. A až budeme mít kvalitní sbory a budeme se chtít pyšnit uměním a občas zakoncertovat, dodržujme pravidla, která církev stanovila. Ona dobře věděla, proč zpěvákům vyhradila k hudbě výšiny kůrů. Nehyžděte své hlasy aparaturami a nerouhejte se Bohu nespokojení s hlasem vám darovaným... Nepohrdejte darem Ducha svatého, darem umění, ale děkujte zaň! *Laudate Dominum omnes gentes – Chvalte Pána všechny národy. Chvalme jej i my.*

*Jiří Kurfürst, Bozkov u Semil
Ilustrační foto Jan Rosenauer*

Vzkaz ze Solce

V pátek dne 22. 11. 2002 se konala na Solci u Kněžmosta kontrolní schůzka za účasti zástupců obce, orgánů památkové péče, okresu i zástupce diecéze.

Schůzka měla za úkol hodnotit dosavadní stav záchranných prací, výsledky odborného restaurátorského průzkumu a možnosti pokračování v započatém díle v příštím roce.

Z odborné expertizy, s jejímiž výsledky se mohli účastníci podrobně seznámit, vyplynulo, že zdi zdevastovaného kostela Nanebevzetí Panny Marie v sobě skrývají daleko více uměleckých i architektonických prvků, než se zprvu zdá-

lo, a že jejich záchrana bude – bohužel – také daleko dražší. Zbytky gotických omítek, na nichž lze téměř vystopovat dotyky dlaní našich dávných předků a neumělé, snad od ruky črtané zbytky renesančních sgrafit dávají tušit, že se v tomto lidmi zapomenutém chrámu dočkáme ještě mnoha překvapení.

Kostel na Solci, o jehož záchranu se snažíme již dlouhých dvanáct let, by se v budoucnu mohl stát dominantou širokého okolí i poutním kostelem, byť nepochybně jen místního významu.

Pohnuté osudy kostela, zachráněného na poslední chvíli

před chystanou demolicí, svědčí navíc o tom, že:

- a) postavení církve, která je zbavena vlastních ekonomických zdrojů a současně tlačena do funkce správce historických skvostů, je schizofrenní
- b) zdoluhavé úřední handrkování o peníze je ponižující
- c) z milodarů sbíraných po korunkách se nedají dělat základy bez pomoci shůry

Prosím vás proto všechny, kdo znáte mariánskou svatyni na Solci a její pohnutý osud, o jeden Zdravas na úmysl více než dobrý – na úmysl záchrany mariánské svatyně pro budoucí generace.

*MUDr. Jan Toman,
Mladá Boleslav*

Akce České křesťanské akademie

Česká křesťanská akademie, místní skupina v Ústí nad Labem, pořádá v následujících týdnech řadu přednášek a klubových setkání, na které zve širokou veřejnost :

Úterý 25. 3. 2003 v 18.00

Sborový dům Církve bratrské, V Zahrádkách 33, Ústí nad Labem

**Efraim Karol Sidon
Judaismus**

Přednáška vrchního zemského rabína.

Středa 26. 3. 2003 v 19.00

Fara Českobratrské církve evangelické, Dvořákova 6, Ústí nad Labem

**ThDr. Antonín Sporer:
Mariánská ikonografie
s přihlédnutím k památkám v severo-
českém regionu**

Přednáška bývalého profesora liturgiky na katolické teologické fakultě a bývalého ústeckého arciděkana na téma mariánské ikonografie v ústeckém regionu.

Čtvrtek 10. 4. 2003 v 18.00

Sbor Církve bratrské, V Zahrádkách 33, Ústí nad Labem

**Mgr. Pavel Fischer:
Sdělovací prostředky
hrozba nebo šance**

Přednáška bývalého ředitele politického odboru kanceláře prezidenta republiky Václava Havla o vlivu médií na dnešního člověka.

Florbalový turnaj v Loukově

Orelská župa sv. Zdislavy zve na turnaj ve florbalu ve školní tělocvičně v Loukově u Semil v sobotu 5. 4. 2003 od 9 do 15 hodin. Zahájení mši svatou.

Přihlášky pokud možno 10 dní předem na adresu: Vít Jůza, Loukov 1, 513 01 p. Semily, tel. 481 685 237, mobil 732 943 265.

Postní setkání v semináři

Jménem všech představených a bohoslovců Arcibiskupského semináře v Praze chceme srdečně pozvat všechny mladé muže na postní duchovní obnovu

14. – 16. března 2003

Je určena především pro kluky od 15 let, kteří ve svém životě chtějí poznávat Boží vůli.

Co Vám nabízíme: poznat prostředí života nás bohoslovců, zúčastnit se našeho společného programu (mše sv., křížová cesta, modlitba), setkání se zajímavým hostem, a jistě něco dalšího, co Vás bude zajímat.

Jak se k nám dostat: Seminář je v Praze, konečná metra trasy A – Dejvická. Více informací o semináři včetně programu obnovy najdete na www.ares.cuni.cz

Kdy vše začne: příjezd do semináře je v pátek 14. 3. do 18.00 hod., kdy jste zváni na večeři. Oficiální program je zakončen po nedělním obědě.

Úkol pro Vás: přinést si s sebou oblíbenou knížku, kterou byste chtěli představit ostatním.

Občanský institut, Společnost pro podporu rodiny a YMCA-Živá rodina ve spolupráci s Konrad-Adenauer-Stiftung si Vás dovoluují pozvat na podvečerní kolokvium

Znevýhodnění rodin v dnešních sociálních systémech

Na kolokviu promluví:

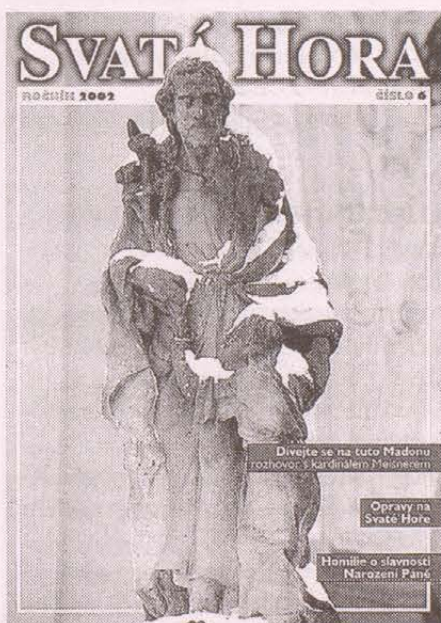
Dr. Jürgen Borchert, soudce při Zemském soudu pro sociální záležitosti v Hessensku: Rozhodnutí německého ústavního soudu proti diskriminaci rodin

Dr. Josef Janeček, poslanec PSP ČR: srovnání se situací českých rodin

Tlumočení bude zajištěno.

Kolokvium se koná ve čtvrtek 20. března od 17 do 20 hodin v refektáři Emauzského kláštera, Vyšehradská 49, Praha 2.

Vzhledem k nutnosti zajistit dostatečný počet sluchátek prosíme o laskavé potvrzení účasti co nejdříve na adrese Občanského institutu, Vyšehradská 49, Praha 2, 128 00, obcinst@mbox.vol.cz, tel/fax: 224923563.

Dnes vám nechci představit ani tak Svatou Horu u Příbrami jako poutní místo, ale časopis, který se na tomto pozeňnaném místě vydává a který si získává, především pro svůj obsah své čtenáře i v naší litoměřické diecézi:

P. Michal Podzimek – šéfredaktor

Časopis Svatá Hora vychází šestkrát do roka a je ho cenou je dobrovolný dar na údržbu poutního místa, zasílaný složenkou, která je občas do časopisu vložena.

V současnosti vychází časopis v nákladu 4500 – 5000 výtisků (pro srovnání Zdislava vychází v nákladu 1400 kusů). Časopis Svatá Hora si klade za cíl informovat, ale také chce být zdrojem kvalitního vzdělávání křesťana a pomůckou k duchovnímu životu.

Budoucnost a úroveň časopisu je závislá na počtu a složení čtenářů. Proto vás jeho vydavatel, kolega kněz P. Stanislav Příbyl CScR – farář na Svaté Hoře – oslovuje touto formou, aby se tak mohl vytvořit širší okruh čtenářů, a tím i širší rodina přátel mariánské svatyně na Svaté Hoře.

Zájemci o tento skutečně kvalitní časopis se mohou přihlásit na této adrese:

Římskokatolická farnost
u kostela Nanebevzetí Panny Marie
Příbram – Svatá Hora 591
261 80 Příbram II.
tel: 318 626 351
nebo internetem
basillica@svata-hora.cz

Většina akcí center se koná
V DIECÉZNÍM DOMĚ KARDINÁLA TROCHTY
 bývalý teologický konvikt, Komenského 4,
 412 01 Litoměřice, telefon 416 732 077

Foto Jan Rosenauer

Centrum pro mládež (DCM)

BŘEZEN

KURS ANIMÁTORŮ – 4. setkání

Termín: 14. – 16. 3.

Místo konání: na faře v Mělníce

Téma: Boží slovo, Práce s Písmem svatým

Host: P. Jiří Voleský

DUBEN

27. DIECÉZNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

11. – 13. 4. v Litoměřicích.

Téma: „Hle, Tvá matka.“ (Jan 19, 27)

PÁTEK – v Diecézním domě kardinála Trochty (bývalý konvikt)

20.00 – pohádka pro dospělé – L. Pavel:

O Šídlovi a Teplomilovi; 21.00 – adorace

možnost svátosti smíření

SOBOTA – dopoledne v kině Máj

9.00 – zahájení; 9.45 – Tajemství růžence

světla (animovaná modlitba);

14.30 – SKUPINKY na různá témata

Např. O modlitbě jako sdílení člověka

s Bohem, O probouzení lásky a cestě ke

šťastnému manželství, Odevzdat svůj ži-

vot Bohu, Jak rozumět obtížným místům

v Bibli?, Jaký je Bůh a k čemu potřebuji

církev?, Není dobře člověku samotnému

(o potřebě, kráse a náročnosti společen-

ství), Bible, kniha plná tajemství a lásky,

Úcta k lidskému životu, Bez komunikace

nelze přežít, Svátost smíření – trauma nebo

radost?, Uzdravení ze strachu, Hledám své

životní povolání, Prožíváme mši svatou...,

sport, dílny, výstava Co se děje u nás

v diecézi aneb kde se schází mládež...

17.00 – MŠE SVATÁ s netradičními pašijemi

celebrovaná naším otcem biskupem

18.15 – závěr setkání

Knihkupectví JONÁŠ bude k dispozici

k nákupu knih, svíček a upomínkových

předmětů od 8 do 14 hodin.

KVĚTEN

Pouť do Drážd'an

Termín: 3.5. – 4.5.

Pozvánka biskupa míšensko-drážd'anské

diecéze Joachima Reinerta

Sobotní program: setkání národů (budou

tam mladí lidé z Německa, Polska a Čech)
 Nedělní program: odhalení památníku mladých lidí, kteří byli popraveni nacistami ve druhé světové válce, byly objeveny jejich dopisy (byly to dopisy smíření).

Smyslem pouti je budovat mosty smíření mezi národy

Účastníci si hradí pouze cestu. Odjezd v sobotu 3.5. odpoledne, návrat v neděli v odpoledních hodinách.

Není potřeba znát cizí jazyk.

KURS ANIMÁTORŮ – 5. setkání

Termín: 30.5. – 1.6.

Téma: Život v církvi, Kdo je to animátor

Host: P. Jan Balík, ředitel Sekce pro mládež ČBK

PRÁZDNINY

3. diecézní PĚŠÍ POUŤ mládeže

aneb Pojď se s námi potit za nová kněžská a řeholní povolání nejen pro naši diecézi..., za dobré rodiny, za mír ve světě

Termín: 21.7. – 27.7. 2003

Odkud a kam: z Litoměřic do Bozkova u Semil

CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ ANIMÁTORŮ

Termín: 17. – 23.8. 2003

Místo konání: v Třešti u Jihlavy

Pro koho je setkání určeno: pro mladé lidi, kteří jsou nebo do budoucna chtějí být aktivní v církvi (ve farnosti, v diecézi)

Co bude na programu: katecheze, workshopy, kultura, sport...

Kde se bude setkání konat: v Domově mládeže a na Středním odborném učilišti v Třešti.

Cena: 700 Kč (celkové náklady budou asi 3.000 Kč na jednoho účastníka). Samozřejmě pokud člověk nemůže takovou částku dát, je možné obrátit se na DCM.

Jak se přihlásit: do konce května prostřednictvím DCM

Bližší informace o výše uvedených aktivitách a přihlášky na DCM, Komenského 4, 412 01 Litoměřice, tel. 416 738 065, 603 452 001, e-mail: daniela.dcm@tiscali.cz

DCM, Komenského 4,

412 82 Litoměřice

Telefon: 416 738 065

Mobil: 603 452 001

E-mail: daniela.dcm@tiscali.cz

Co je to víkendovka

Ten pátek před šestou hodinou večerní začínalo být na faře v Rumburku rušno. Zvonek u dveří jako by se nezastavoval a stále někdo přicházel. Začínala „víkendovka“, třídní setkání mladých naší diecéze. Večer po mši svaté jsme se poprvé společně sešli, abychom se navzájem poznali.

Bylo nás skoro třicet. Asi půlka byli mladí z rumburské farnosti, ale měli jsme mezi sebou zástupce i z Mladé Boleslavi, Liberce, Belé pod Bezdězem, a dokonce i z Prahy. Netrvalo dlouho a všichni jsme se znali, jako taková jedna větší rodina. A náš Otec byl samozřejmě s námi, vždyť kvůli němu jsme přišli.

V sobotu mezi nás přijel náš vzácný host. Otec Jenda Balík pro nás měl připravená témata na víkend. První z nich byla *svoboda jako dar a zodpovědnost*. Otec Jenda nám předal své zkušenosti, povídal nám o tom, jak máme se svobodou zacházet, co nám dává, co bere a v neposlední řadě, co to vlastně je. Odpoledne jsme se pustili do tématu, které je velmi aktuální a důležité – *rodina a partnerské vztahy*. Pro nás, křesťany, není dnes lehké obstat s čistým životem, ve kterém sex není zdrojem sobecké zábavy a hlavní životní hodnotou.

Večer jsme vzali dřevěný kříž a cestou tichým nočním městem jsme se pomodlili bolestný růženec. Nakonec jsme šli ještě k Němu „domů“, do kaple a světili mu své radosti i trápení v tiché adoraci.

V neděli nastal čas loučení, děkování, ale i plánování. Vytvořili jsme pěkné společenství, které nás povzbudilo a posílilo do dalšího života a dodalo jistotu, že On půjde určitě s námi...

Jirka Benedikt, Varnsdorf (zkráceno)

Diecézní pastorační středisko

Před uzavěrkou tohoto čísla se konalo:

Zasedání diecézní pastorační rady
1. března 2003 v DDKT v Litoměřicích

Setkání kněží do 10 let od vysvěcení
3. března 2003 v DDKT v Litoměřicích

3. setkání varhaníků

V sobotu 26. dubna 2003 v DDKT v Litoměřicích

Přednášet bude pan profesor Bohuslav Korejs – regenschori chrámu Matky Boží před Týnem v Praze. Prohloubení odbornosti v oblasti varhanní hry, ale také liturgie, důležitou součástí je obohacení se výměnou vzájemných zkušeností a nebudou ani chybět společná modlitba a vzorová liturgie včetně hudby a zpěvu.

Prosíme, informujte své varhaníky a sbormistry o této možnosti.

Změna termínů setkání pastoračních asistentů

12. května 2003 v DDKT v Litoměřicích
14. května 2003 na arciděkanství v Liberci

Setkání pastoračních asistentů, katechetů a laiků aktivních ve farnostech
20. – 22. června 2003 v MCDO Hejnice, bližší informace v dalších číslech
Informace a přihlášky: DPC, Komenského 4, 412 01 Litoměřice, tel.: 416 738 036, 416 732 077
E-mail: pastoracni.ltm@quick.cz

Pastorační centrum na internetu

Pastorační centrum má své webové stránky, na kterých najdete všechny základní informace o plánovaných i proběhlých akcích pořádaných DPC. A co se konkrétně pod touto adresou ukrývá?
– Pastorační plán litoměřické diecéze
– Informace o diecézních centrech
– Plenární sněm
– Přehled farností v Litoměřické diecézi
– Všechny aktivity DPC
– V neposlední řadě kontakty a odkazy na další křesťanské webové stránky

Využijte ještě:

Setkání studentů a absolventů teologických fakult z litoměřické diecéze

Kdy: v sobotu 22. března 2003

Kde: v Diecézním domě kardinála Trochty (DDKT) v Litoměřicích

Téma setkání: Reálná východiska k evangelizaci v českých diecézích na počátku III. tisíciletí

Přednášející: P. Jan Balík, ředitel Sekce pro mládež ČBK a P. Mir. Šimáček, biskupský vikář

Prvním smyslem setkávání studentů – absolventů je vzájemné poznání a pravidelné setkání s diecézním biskupem a vedením diecéze.

Druhým podnětem pro setkání je přesvědčení, že tito lidé mohou být svou zkušeností, svými podněty a svou prací pro místní církve velkým přínosem. Prvním výrazným plodem těchto setkání je počítačový kurz pro začátečníky i pokročilé.

Třetím důvodem je další vzdělávání a formace těch, kdo absolvovali teologii a společné prohlubování na intelektuální a duchovní rovině.

Z těchto důvodů bychom chtěli pokračovat v této iniciativě.

Exercicie pro seniory

pod vedením exercitátora P. MUDr. Ladislava Kubíčka.

Od 30. 3. do 3. 4. 2003 v DDKT v Litoměřicích. Začínají v neděli večer a končí ve čtvrtek ráno. Přibližná cena 700 Kč.

Nebojte se počítače

Jedinečná nabídka jednodenního kurzu pro začátečníky z řad pastoračních asistentů a katechetů, kteří mají odvahu to zkusit s počítačem.

5. dubna 2003 v učebně firmy MIUS a.s. v Teplicích od 9.30 do 16.00 hod.

Cílem je vyzkoušet si, že počítač není nic složitějšího a nepochopitelného, a zvládnout úplně základy práce s PC.

Katechetické centrum

Celostátní setkání katechetů

se připravuje na 25. – 27.10.2003. Mělo by se uskutečnit opět v Hradci Králové. Bližší informace budou v Příloze dubnového Katechetického věstníku.

Metodický seminář S MARIÍ NA CESTĚ

KC nabízí katechetům a kněžím litoměřické diecéze možnost zúčastnit se metodického semináře o nových metodách ve výuce náboženství.

Seminář se uskuteční 23. – 25. 5. 2003 v Hejnicích a povedou ho Mgr. Eva Muřoňová a Mgr. Jarmila Plačková z KC v Ostravě. Cena celého pobytu a semináře je 300 Kč.

POZOR! Vzhledem k velké finanční dotaci a náročnosti na vedení semináře je kapacita semináře omezena na 30 osob. Dříve přihlášení budou upřednostněni.

Výběr z programu:

Pátek 23.5.2003

16.00 Příjezd účastníků, ubytování
20.00 Mše svatá, přivítání účastníků
20.45 Zahájení semináře

Sobota 24.5.2003

7.45 Společná ranní modlitba
9.00 Dopolední program
12.00 Anděl Páně
13.30 Odpolední program s výletem
16.30 Příprava na mši svatou
17.00 Mše svatá
19.00 Večerní program

Neděle 25.5.2003

9.00 Mše svatá
10.00 Závěrečné setkání, zhodnocení

Emauzské dny

Ve dnech 29. 6. – 2. 7. 2003 se v Diecézním domě kardinála Trochty v Litoměřicích uskuteční duchovní program zvaný Emauzské dny.

Tento projekt je určen pro chlapce ve věku 9 – 16 let, kteří cítí povolání ke kněžství či řeholnímu životu. Měl by těmto chlapcům umožnit ptát se po otázkách, které se týkají volby tohoto životního stavu, ale taky vést k dlouhodobé práci s těmito chlapci. Máte-li tedy ve svých farnostech vhodné mladé muže, nabídněte jim tuto možnost.

Přečtěte si

Jones, Kathleen: Velké ženy duchovní tradice II., Karmel 2002, 119 Kč

Tato kniha nám nabízí pohled na ženy, které stoupaly strmou cestou ke svatosti buď jako manželky a matky nebo kajicnice, ale rovněž jako ženy na pokraji společnosti.

Torkington, David: Neztrácejte naději, Karmel 2002, 85 Kč

Kniha má podtitul »O umění začínat stále znovu« a autor nás v ní vybízí, abychom si v oně každodenní vřavě našli každý den chvílku o samotě a zamysleli se nad tím, jak žijeme a jak k nám skrze každodenní události našeho života promlouvá Bůh.

Schauber, Vera a Schindler, Hans Michael: Rok se svatými, Karmel 2002, 1350 Kč

V novém vydání vychází stále velmi žádaná výpravná encyklopedická publikace o nejvýznamnějších postavách křesťanské historie. Kniha obsahuje více než dva tisíce světů z celého světa, obsahuje množství obrazového materiálu a má dodatek k českému vydání.

Kalista, Zdeněk: Valdštejn, Vyšehrad 2002, 288 Kč

Nakladatelství Vyšehrad plánuje vydávání řady historických monografií »Velké postavy českých dějin«, jejímž záměrem je podat očima současných historiků portréty významných českých panovníků, náboženských reformátorů, válečníků, politiků i tvůrců kultury. Tuto řadu zahajuje dílo velkého českého historika Zdeňka Kalisty. Je to dosud nevydaná esejisticky psaná studie o velkém českém kondotírovi, který tak podstatně zasáhl do dějin třicetileté války a jehož závratný vzestup a pád poutá umělce i historiky po staletí.

Benjamin z Tudely, Petachjan z Řezna: Dva středověké hebrejské cestopisy, Argo 2002, 199 Kč

Karmelitánské knihkupectví
(Knihkupectví Jonáš)
Mírové náměstí 15
412 01 Litoměřice
Tel./fax: 0416/73 24 58

Dva cestopisy ze 12. století líčící putování Evropou a celým Středomořím. Velice zajímavé čtení.

Grajewski, Andrzej: Jidášův komplex, Prostor 2002, 299 Kč

Dějiny církvi v bývalém Sovětském svazu, Československu, Polsku, Maďarsku a NDR během komunistického režimu po 2. světové válce a o spolupráci některých kněží s tajnou policií.

Petuchowski, Jacob: Kniha rabinské moudrosti, Portál 2003, 195 Kč

Vybrané moudrosti a vyprávění rabinských mistrů se vztahují k otázkám všedního života i k velkým otázkám životního a náboženského smyslu. Jednotlivá vyprávění oživují velké postavy židovské tradice v jejich hledání krásy, smyslu bytí a víry.

Hájek, Š. - Plzák, M.: O něco svobodněji, Kalich 2002, 256 Kč

Kniha rozhovorů se známým evangelickým duchovním Milošem Rejchrtem s bohatou fotodokumentací.

Drašner, František: Čihošťský zázrak, Libri 2002, 195 Kč

Kdo to byl P. Josef Toufar, farář v Čihošti u Ledče nad Sázavou? Autor studie se snažil udělat maximum, abychom se co nejvíce dozvěděli právě o tom, kdo se na začátku padesátých let minulého století dostal do soukolí dějin. Myslím, že se mu to celkem podařilo, protože ten kraj velmi dobře znám a znal jsem i dobře mnohé osoby z okruhu P. Toufara.

-mela-

Číslo války

MUDr. Jan Toman

Příloha Hospodářských novin magazin Víkend ze dne 7. února uveřejnil velmi pozoruhodný článek pana F. Koukolíka. Píše se v něm o tzv. humanitárních scénářích, které jsou sestavovány odborníky OSN pro případ války v Iráku.

Je to pozoruhodné čtení, když se dozvíte, kolik zahyne těhotných žen, kolik lidí dostane tyfus a kolik surovin a materiálů bude potřeba na tu či onu humanitární pomoc.

Soudím, že to nejsou hausnumera, a tak si představuji sám sebe, jak sedím v dobře vybavené kanceláři, pobírám slušný plat a jsem pověřen úkolem dejme tomu spočítat, kolik iráckých batolat ve věku od 1 do 3 let bude potřebovat infuzní roztoky a kolik batolat je již potřebovat nebude, protože zemřou žizní. Asi na to budu mít nějaké vzorečky, tabulky a koeficienty. Někdy odpoledne dojdu k závěru, že jich bude pět nebo osmdesát tisíc, splněný úkol předám šéfovi a po skončené práci odejdu spokojeně domů. Možná dostanu pochvalu a prémii.

Jestli pan redaktor tuto moji úvahu otiskne, pak to bude zřejmě v době, kdy už bude pozdě, kdy už budou vzduchem létat bomby a kdy budeme vyzváni k humanitární pomoci. Neboť takový je již světa běh. A válka bude, i kdyby na chleba nebylo. Neboť tak rozhodla demokraticky zvolená autorita.

V souvislosti s tím si vás dovoluji obtěžovat s dotazem, zda jste si všimli, jak v poslední době přibýlo u nás v televizi filmů s válečnou tematikou. Zda jste si všimli, jak se u nás se stíckým klidem hovoří o válce jako o nějakém akčním dobrodružství. Jak naši vojáci odletěli do pouště jako na nějaký candrbál. Zda jste si všimli, že se paradoxně z Berlína ozývá volání po míru, zatímco v Praze si hrajeme

na vojáky, máme flinty a bodáky, hola hola hej...

Dovolte, abych vám připomněl, že to byla, neblahé paměti, komunistická teze, že za mír se neprosí, ale za mír se bojuje. A tak se bojuje dál, jako za starých časů, vítězné legie táhnou za větší slávu Říma, jenom místo mečů mají letadlové lodě. Historia repetitur.

Soudím, že bychom tu leninskou tezi měli obrátit, a že bychom se měli fofrem začít za mír modlit. Ve farnostech při bohoslužbách i doma. Dnes, zítra či příští neděli. Medaile a rezoluce, které si rozdávají ti, kteří většinou ani nebyli na vojně a neumějí udělat čelem vzad, nám nebudou nic platné, až tady začnou řídit teroristé a padat nám bomby na hlavu.

Měli bychom se modlit za naše vojáky povoláné k tomu, aby vykonali svou mouřenínskou práci v cizích službách. A snad bychom měli vzpomenout i na ta irácká pacholátka, zakalkulovaná mezi ztráty. I když jsou to machometáni, ti psi pohanský (jak říkal Švejk). Dona nobis – et eis – pacem!

Foto: KNA-Bild, Langer/alphapress

Něco pro vzdělání nebo připomenutí...

141. Křížmo:

- a. olivový olej
- b. pryskyřice ze stromu
- c. směs oleje a balzámu

142. Křížmo se používá:

- a. při křtu
- b. při biřmování
- c. při svěcení biskupa

143. Kyrie eleison je:

- a. hebrejsky
- b. řecky
- c. latinsky

144. Lazar bydlel:

- a. v Betánii
- b. v Jeruzalémě
- c. v Naimu

145. Lazar byl bratr:

- a. Marie Magdaleny
- b. Marty
- c. neměl sourozence

146. Lazar byl v hrobě:

- a. jeden den
- b. tři dny
- c. čtyři dny

147. Lektor:

- a. přináší obětní dary
- b. podává knězi konvičky
- c. čte

148. Letnice:

- a. dožínky
- b. svátky slunovratu
- c. vinobraní

149. Levité:

- a. elitní bojovníci Izraelského národa
- b. pomocníci Mojžíšovi – strážci pokladu
- c. pomocníci kněží

150. Leviticus je kniha Mojžíšova:

- a. třetí
- b. čtvrtá
- c. pátá

151. Leviticus obsahuje hlavně:

- a. rodokmeny
- b. předpisy a zákony
- c. popisuje boje

152. Litostrotés:

- a. potok, který tekl zahradou Olivetskou
- b. večeřadlo
- c. soudná stolice

153. Lot byl Abrahámův:

- a. bratr
- b. syn
- c. synovec

154. Lucifer:

- a. světloňoš
- b. svůdce
- c. vůdce

155. Lukáš zapsal v evangeliu:

- a. vlastní zážitky
- b. vyprávění sv. Petra
- c. vyprávění sv. Pavla

156. Lukáš byl:

- a. lékař
- b. stanař
- c. rybář

157. Magdala bylo město:

- a. v němž žil Lazar
- b. kde Kristus vzkřísil dívku
- c. podle něhož se jmenuje Marie Magdalena

158. Magnificat je chvalozpěv:

- a. Panny Marie
- b. Alžběty
- c. Simeona

159. Marek zapsal v evangeliu:

- a. vlastní zážitky
- b. vyprávění sv. Petra
- c. vyprávění sv. Pavla

160. Matěj:

- a. horlivý pomocník sv. Pavla
- b. losem vybraný apoštol
- c. první biskup v Jeruzalémě

161. Matouš zapsal v evangeliu:

- a. vlastní zážitky
- b. vyprávění sv. Petra
- c. vyprávění sv. Pavla

162. Mesiáš:

- a. král
- b. pomazaný
- c. vykupitel

163. Moria je místo:

- a. kde měl být obětován Izák
- b. odkud viděl Mojžíš zaslíbenou zemi
- c. kde Mojžíš převzal Desatero

164. Nabuchodonozor:

- a. král babylónský
- b. egyptský faraón
- c. starozákonní prorok

165. Naim je město, kde Kristus:

- a. vernal zlé duchy do vepřů
- b. vzkřísil mládence
- c. vzkřísil dívku

Správné odpovědi:

161.a 162.b 163.a 164.a 165.b
156.a 157.c 158.a 159.b 160.b
151.b 152.c 153.c 154.a 155.c
146.c 147.c 148.a 149.c 150.a
141.c 142.a,b,c 143.b 144.a 145.b

Změna telefonů na Biskupství litoměřickém

Telefonní linky 416 731 448, 416 731 449, 416 734 423 a telefon 416 731 450 na sekretariát biskupa jsou **zrušeny!**

Přímá telefonní a faxová linka k otci biskupovi 416 731 454 **zůstane** i nadále **v platnosti.**

Faxové číslo na kurii je 416 707 524 (do kanceláře ekonomy).

Telefonická spojení na oddělení Biskupství litoměřického

Ústředna – vrátnice konzistoře	416 707 511
Otec biskup – Mons. ThDr. Josef Koukl	416 707 519 416 731 454 + fax
Sekretariát biskupa – Dr. Jan Horníček, Martina Malíková	416 707 520
Generální vikář – Mons. Karel Havelka	416 707 521
Kancléř, archivář – PhDr. Jaroslav Macek	416 707 522
Účtárna – Dagmar Šoubová	416 707 523
Ekonom – Josef Škorpil	416 707 524 + fax
Mzdová účtárna – Alena Pýchová	416 707 525
Správa budov – Jiří Abert	416 707 526
Administrativní odd. – Jaroslav Pulda	416 707 528
Stavební odd. – Ivo Fiedler	416 707 529
Právní administrativa – Miroslav Šantin	416 707 530
Právní odd. – JUDr. Viola Šleichová, Mgr. Anežka Straková	416 707 531
Sekretář generálního vikáře – Petr Mikula	416 707 533
Depozitář, knihovna – Mgr. Jana Chadimová	416 707 549

Mojžíš – otec rodiny a pastýř ovcí ❖ P. Jiří Voleský – Trmice

Dalších čtyřicet let žije Mojžíš na poušti, zakládá rodinu a věnuje se pasterectví. Toto další dlouhé období Mojžíšova života je vymezeno dvěma velkými událostmi. Při útěku z Egypta je Mojžíš přijat do rodiny midjánského kněze pro svou statečnost při zastání se slabšího. V závěru svého pobytu v midjánské zemi se setkává s Hospodinem v hořícím keři. Celých dlouhých 40 let vymezených těmito dvěma hranicemi je překvapivě stručně charakterizováno zrozením Mojžíšova syna Geršóma („Hostem v cizí zemi“), který nese jméno vyjadřující patrně Mojžíšovy pocity uprostřed cizí země, ve které je nucen žít jako psanec.

Mojžíš vstupuje do ciziny, která se stává na dalších čtyřicet let jeho života novým domovem, opět skutkem pro něho typickým. Zastává se slabších a zjednává jim spravedlnost před silnějšími. Mojžíš se v poušti, do které prchl před hněvem faraona, usazuje u studně, kde se setkává s kočovnými pastevcí, kteří sem přicházejí napojit svá stáda. Jako první přicházejí dcery midjánského kněze. Když naplní žlaby, aby se z nich mohla zvířata napít, objevují se jiní pastevcí, kteří odhánějí kněžské dcery s jejich stády od žlabů a přivádějí k nim stáda svá. Hrubá nespravedlnost se citelně dotkne odpočívajícího Mojžíše. Ochrání mladé pastýřky před svévolným sobectvím vetřelců a zajišťuje jim klidné napojení jejich stád.

Musíme si přitom uvědomit, že Mojžíš je uprostřed cizí země a k tomu zcela sám. Bez ochrany zázemí rodiny či domova. V této své extrémní zranitelnosti dokáže ještě bránit práva slabšího před zvlášť silnějšími.

Aby dosáhl hladkého přijetí do cizí lidské komunity, bylo by „rozumnější“ postavit se alespoň mlčky na stranu těch silnějších. Mojžíš však zůstává věrný svému ušlechtilému citu pro spravedlnost i tam, kde je velice citelně ohrožována jeho budoucí

existence. Spravedlnost a obětavost je mu milejší než zajištění bezpečí a zázemí uprostřed cizího, neznámého území.

Milostivý Hospodin se zjevuje v hořícím keři

Mojžíš se v pouštním tichu a samotě věnuje své malé rodině a stádu ovcí svého tchána. Z tohoto dlouhého mezidobí se nám o Mojžíšovi nedochovala žádná podrobnější zpráva. Můžeme si tedy představit, že vedl obyčejný život spořádaného otce rodiny a poklidného kočujícího pastevece ovcí. To nabízelo mnoho prostoru pro vnitřní rozvinutí a upevnění duševního a duchovního života. Snad sem bychom mohli položit hlavní smysl tohoto dlouhého čekání na Boží poslání, ke kterému byl Mojžíš vyvolen. 40 let tichého a osamoceního života před setkáním s Bohem, který jej posílá k vyplnění velikého úkolu, se stává pevným schématem, kterým bible zdůrazňuje nutnost dlouhé a tiše soustředěné přípravy před každým zjevením Boha člověku, či před velikým posláním, které Bůh člověku světuje.

Pro srovnání zde můžeme myslet na čtyřicetidenní postní pout' proroka Eliáše na Boží horu, kde se mu zjevuje v kritickém období jeho života Bůh a vnáší nové světlo do jeho životních temnot. Sem patří i čtyřicetidenní pobyt Ježíše Krista na jud-

ské poušti, kdy se Ježíš tichem samoty a postem připravuje na vítězné utkání s Božím nepřítelem a na přijetí Otcova poslání k naplnění Boží spásy mezi lidmi.

Jednoho dne se Mojžíš při své pastýřské práci setkává s neobvyklým úkazem. Spatří hořící keř, který není ohněm stráven. Při snaze o bližší prozkoumání zvláštního jevu je zadržen hlasem, který vychází zprostřed hořícího keře. Mojžíš je osloven svým jménem a vyzván k uctivému odstupu. Nositel tajemného hlasu se identifikuje jako Bůh Mojžíšových otců, tedy jako Bůh jeho rodného národa a tím i Bůh jeho samého. Hospodinův hlas hovoří se soucitem a účastí o ponižujícím utrpení Mojžíšova národa uprostřed pohanské země. Dozrál čas, aby byl potupný osud Božího lidu změněn ke svobodnému a důstojnému životu ve vlastním domově a k nerušenému prožívání své služby pravému a jedinému Bohu. Mojžíš je vyvolen jako nástroj k tomuto velikolepému Božímu dílu.

Mojžíšův nečekaný odpor

Z následujících řádků bible jsme však náhle zaraženi. Rozhodný bojovník za spravedlnost váhá, vzpírá se, odmítá, bojí se. Jeho slova: „Kdo jsem já, abych šel k faraonovi a vyvedl Izraelce z Egypta?“ – „Nikoli, neuvěř mi a neuposlechnou mě, ale řeknou: Hospodin se ti neukázal.“ – „Prosím, Panovníku, nejsem člověk výmluvný; ... mám neobratná ústa a neobratný jazyk.“ – „Prosím, Panovníku, pošli si, koho chceš.“ nám jaksí nesejí ani k Mojžíšově povaze, ani k žádané bezpodmínečné poslušnosti, jež je předložena služebníkově od suverénního Pána. Co se to stalo s naším Mojžíšem?

Mojžíšova zarážející reakce vrhá na tohoto Božího muže nové světlo. Mojžíš v tichu samoty jednak vyžral v uvážlivého, moudrého muže a zároveň ztratil svou bývalou přehnanou důvěru ve svou vlastní sílu a své schopnosti. Už dobře ví, že je jen slabým, omezeným člověkem, už se ve své mladistvé nemoudrosti neopírá o svou sebestotu. Stojí před Bohem jako slabý, bezmocný, pravdivě pokorný člověk, který v dlouhém tichu samoty upřímně zjistil, že se nemůže opírat o svou sílu a schopnosti. Stojí před Bohem zranitelný, nahý, s prázdnými a slabými rukama, odkázán jen na Jeho sílu a jistotu, zároveň však ještě neschopen plně se na Boha spolehnout, plně mu důvěřovat.